

Як повернути з бюджету помилково сплачені суми грошового зобов'язання та пені

Умови повернення помилково та/або надміру сплачених грошових зобов'язань та пені визначено статтею 43 Податкового кодексу України та Порядком інформаційної взаємодії Державної податкової служби України, її територіальних органів, Державної казначейської служби України, її територіальних органів, місцевих фінансових органів у процесі повернення платникам податків помилково та/або надміру сплачених сум грошових зобов'язань та пені, затвердженим наказом Міністерства фінансів України від 11.02.2019 №60.

Для спрощення процедури повернення помилково та/або надміру сплачених платежів діє сервіс «Е-повернення».

Платники податків мають змогу у режимі 24/7 дистанційно подати заяву на повернення коштів через Електронний кабінет.

У головному меню Електронного кабінету необхідно в розділі «Заяви, запити для отримання інформації» із запропонованого переліку вибрати форму Заяви про повернення помилково та/або надміру сплачених сум грошових зобов'язань та пені (J1302001 – для юридичних осіб або F1302001 – для фізичних осіб).

Після заповнення запропонованих реквізитів Заяви необхідно зберегти її, підписати та відправити територіальному органу ДПС.

Повернення помилково та/або надміру сплачених коштів можливо лише протягом 1095 днів від дати їх сплати та за умови відсутності у такого платника податкового боргу.

Під час використання сервісу «Е-повернення» повернення та/або перерахування платникам помилково та/або надміру сплачених грошових зобов'язань та пені здійснюється в найкоротші терміни.

Безоплатно отриманий товар: формування податкового кредиту при ввезенні на митну територію України

Відповідно до п. 198.3 ст. 198 Податкового кодексу України (далі – ПКУ) податковий кредит звітного періоду визначається виходячи з договірної (контрактної) вартості товарів/послуг та складається із сум податків, нарахованих (сплачених) платником податку за ставкою, встановленою п. 193.1 ст. 193 ПКУ, протягом такого звітного періоду, зокрема, у зв'язку з ввезенням товарів та/або необоротних активів на митну територію України.

Нарахування податкового кредиту здійснюється незалежно від того, чи такі товари почали використовуватися в оподатковуваних операціях у межах господарської діяльності платника податку протягом звітного податкового періоду, а також від того, чи здійснював платник податку оподатковувані операції протягом такого звітного податкового періоду.

При ввезенні товарів на митну територію України документом, що посвідчує право на віднесення сум податку до податкового кредиту, вважається митна декларація, оформлена відповідно до вимог законодавства, яка підтверджує сплату податку.

Згідно з п. 198.2 ст. 198 ПКУ для операцій із ввезення на митну територію України товарів датою віднесення сум податку до податкового кредиту є дата сплати податку за податковими зобов'язаннями згідно з п. 187.8 ст. 187 ПКУ.

Відповідно до п. 190.1 ст. 190 ПКУ базою оподаткування для товарів, що ввозяться на митну територію України, є договірна (контрактна) вартість, але не нижче митної вартості цих товарів, визначеної відповідно до розд. III Митного кодексу України з урахуванням мита та акцизного податку, що підлягають сплаті і включаються до ціни товарів.

Таким чином, сплачений ПДВ при розмитненні ввезених на митну територію України товарів при їх безоплатному отриманні включається до складу податкового кредиту платника податку на підставі належним чином оформленої митної декларації.

При цьому платник податку згідно з п. 198.5 ст. 198 ПКУ зобов'язаний нарахувати податкові зобов'язання виходячи з бази оподаткування, визначеної відповідно до п. 189.1 ст. 189 ПКУ, та скласти не пізніше останнього дня звітного (податкового) періоду і зареєструвати в Єдиному реєстрі податкових накладних в терміни, встановлені ПКУ для

такої реєстрації, зведену податкову накладну за товарами/послугами, необоротними активами придбаними/виготовленими з ПДВ, якщо такі товари/послуги, необоротні активи призначаються для їх використання або починають використовуватися, зокрема, в операціях, що не є господарською діяльністю платника податку (крім випадків, передбачених п. 189.9 ст. 189 ПКУ).

На Тернопіллі територіальні громади отримали майже 5,2 млрд грн податкових надходжень

До місцевих бюджетів Тернопілля платники податків перерахували майже 5,2 млрд грн платежів у січні-листопаді цього року. «Це перевищило надходження одинадцяти місяців минулого року на 23 відсотки. Відтак бюджети отримали на 961,2 млн грн. більше», – зазначив начальник Головного управління ДПС у Тернопільській області Михайло Яцина.

За словами посадовця, найбільше територіальні громади краю отримали таких платежів: податку на доходи фізичних осіб, єдиного податку, плати за землю, податку на нерухоме майно, відмінне від земельної ділянки, акцизного податку з роздрібної реалізації підакцизної продукції.

«Так, з початку року сплачено 3,5 млрд грн податку на доходи з фізичних осіб, що на 670,6 млн грн більше, ніж минулого. Представники малого бізнесу перерахували 792,7 млн грн єдиного податку, а це плюс 127,3 млн грн до одинадцяти місяців 2020 року. Плати за землю спрямували 381,1 млн гривень. Надходження від податку на нерухоме майно, відмінне від земельної ділянки, склали 167,1 млн грн, що на 39,9 млн грн більше, ніж торік. Суб'єкти господарювання, які мають справу з підакцизними товарами, сплатили 118,6 млн грн акцизного податку з роздрібної реалізації підакцизної продукції, а це на 21,8 млн грн перевищило надходження минулого року», – деталізував очільник податкової служби.

Лише впродовж листопада цього року платники податків спрямували до місцевих скарбниць 565 млн гривень. Приріст до минулого року склав 103,7 млн грн або на 23 відсотки більше.

Навчання працівника, що працює за договором ЦПХ, обійдеться юрособі без сплати єдиного внеску

Відповідно до абзацу другого п. 1 частини 1 ст. 4 Закону України від 8 липня 2010 року №2464-VI «Про збір та облік єдиного внеску на загальнообов'язкове державне соціальне страхування» зі змінами та доповненнями (далі – Закон №2464) платниками єдиного внеску на загальнообов'язкове державне соціальне страхування (далі – єдиний внесок) є роботодавці – підприємства, установи та організації, інші юридичні особи, які використовують працю фізичних осіб за цивільно-правовими договорами (крім цивільно-правового договору, укладеного з ФОП, якщо виконувані роботи (надавані послуги) відповідають видам діяльності, відповідно до відомостей з Єдиного державного реєстру юридичних осіб, фізичних осіб - підприємців та громадських формувань).

Базою нарахування єдиного внеску для роботодавців, є, зокрема сума винагороди фізичній особі за виконання робіт (надання послуг) за цивільно-правовими договорами (абзац перший п. 1 частини першої ст. 7 Закону №2464).

Згідно п. п. 2.1.8 розділу II Інструкції зі статистики заробітної плати, затвердженої наказом Державного комітету статистики України від 13.01.2004 р. №5 (далі – Інструкція №5), оплата праці (включаючи гонорари) працівників, які не перебувають у штаті підприємства (за умови, що розрахунки проводяться підприємством безпосередньо з працівниками) за виконання робіт згідно з договорами цивільно-правового характеру, включаючи договір підряду (за винятком фізичних осіб – суб'єктів підприємницької діяльності), належить до фонду оплати праці, на яку нараховується єдиний внесок за виконану роботу.

Проте згідно п. 3.24 Інструкції №5 витрати підприємства на підготовку та перепідготовку кадрів, зокрема, на навчання працівників в установах підвищення кваліфікації, професійної підготовки та перепідготовки кадрів не віднесені до фонду оплати праці та не включаються до бази нарахування єдиного внеску.

Постановою Кабінету Міністрів від 22 грудня 2010 року №1170 затверджено Перелік видів виплат, що здійснюється за рахунок коштів роботодавців, на які не нараховується єдиний внесок на загальнообов'язкове державне соціальне страхування (далі – Перелік №1170).

Згідно з п. 9 розділу II Переліку №1170 до таких витрат відносяться витрати на оплату навчання працівників у вищих навчальних закладах та установах підвищення кваліфікації, професійну підготовку та перепідготовку кадрів.

Отже, сума витрат, понесених підприємством (роботодавцем) у зв'язку з підвищенням кваліфікації працівника, який виконує роботи за договором цивільно-правового характеру, не є базою нарахування єдиного внеску.

Суб'єкт господарювання не підпадає під визначення платника акцизного податку має ліцензію на право зберігання власного пального: чи подавати декларацію акцизного податку

Підпунктом 16.1.3 п. 16.1 ст. 16 Податкового кодексу України (далі – ПКУ) встановлено, що платники податків зобов'язані подавати до контролюючих органів у порядку, встановленому, зокрема, податковим законодавством, декларації, звітність та інші документи, пов'язані з обчисленням і сплатою податків та зборів.

При цьому платник податків зобов'язаний за кожний встановлений ПКУ звітний період, в якому виникають об'єкти оподаткування, або при наявності показників, які підлягають декларуванню, відповідно до вимог ПКУ подавати податкові декларації щодо кожного окремого податку, платником якого він є.

Пунктом 49.2 прим.1 ст. 49 ПКУ передбачено, зокрема, що платники, які мають діючі (у тому числі призупинені) ліцензії на право здійснення діяльності з підакцизною продукцією, яка підлягає ліцензуванню згідно із законодавством, зобов'язані за кожний встановлений ПКУ звітний період подавати податкові декларації незалежно від того, чи провадили такі платники господарську діяльність у звітному періоді.

Форма декларації акцизного податку (далі – Декларація), Порядок її заповнення та подання (далі – Порядок №14) затверджені наказом Міністерства фінансів України від 23.01.2015 №14.

Пунктом 2 розд. I Порядку №14 встановлено, зокрема, що Декларацію складають та подають особи, визначені ст. 212 розд. VI ПКУ як платники акцизного податку.

За кожний встановлений ПКУ звітний період незалежно від того, чи провадили платники господарську діяльність у звітному періоді та чи виникають податкові зобов'язання зі сплати акцизного податку, заповнюють та подають відповідні розділи та додатки до Декларації:

суб'єкти господарювання, які відповідно до п. 212.1 ст. 212 ПКУ є платниками акцизного податку та мають чинні (у тому числі призупинені) ліцензії на право здійснення діяльності з підакцизною продукцією, яка підлягає ліцензуванню згідно із законодавством; платники, визначені підпунктом 212.1.15 п. 212.1 ст. 212 ПКУ.

Отже, у особи, яка не підпадає під визначення платника акцизного податку згідно п. п. 212.1.15 п. 212.1 ст. 212 ПКУ, але має ліцензії на право зберігання власного пального, не виникатиме обов'язку з реєстрації платником акцизного податку. Оскільки п. 49.2 прим.1 ст. 49 ПКУ передбачено подання декларації лише для зареєстрованих платників, то обов'язок з подання декларації акцизного податку у такого суб'єкта господарювання не виникатиме.

*Тернопільський відділ організації роботи
Організаційно – розпорядчого управління
Головного управління ДПС у Тернопільській області*